

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXIX. De uni-formitate cum Dei voluntate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

De uniformitate cum Dei voluntate.

A Voluntas propriæ Abnegatione, Intentionisque puritate & cum divina voluntate Conformatione, gradum anima faciet ad uniformitatem, hoc est, ad tam arctam cum divino beneplacito cumque ipso Deo unionem, consensionem, ac fœdus, ut non duæ jam sed una voluntas esse videatur, ut non tantum velit quod vult Deus, sed illud ipsum velit, aliam cur sic velit causam non habens, quam quoniam sic Deus vult: ita ut quantum ad ipsum attinet, voluntas ejus propria prorsus supervacanea & superflua in mundo, totaque in divinum beneplacitum transivisse videatur, agendo omnia patiendoque, quæ Deo placitura poterit intelligere, tamquam si ex suâmet voluntate ea faceret, aut pro suo libitu, pari, aut majori etiam cum voluptate, laborem molestiamque præsentem sustineret: id quod eandem cum Deo potius, & uniformem, quam conformem solum habere voluntatem, esse apparet. Conformitas enim duas significat voluntates, quæ consentiant & concordent; ubi licet difficultas aliqua

repugnantiaque interveniat, altera tamen alteri sese accommodet: uni-formitas verò eam dicit voluntatem unitatem, ut non duæ esse videantur, nec ulla difficultas aut repugnantia existat, sed ut unus perinde velit quod alter, quasi ex se illud & ex animo proprio vellet: tantumque abest, ut sibi ipsi quidpiam velit, ut perinde vivat, quasi sua voluntas in rerum natura non esset. atque si, quod fieri nequit, Dei voluntas omninò tolleretur, abduci non posset, ut quidquam vellet; quia aliam in se voluntatem non habet quàm Dei, istâ solâ suavissimè & velut naturæ ductu, sic se oblectando, quasi suo animo morem gereret. si item contingeret, ut necessariò rem aliquam in sui ipsius gratiam facere deberet, vim sibi afferi, maximumque supplicium experiretur: ita ut verè dici possit, ipsam non solum facere voluntatem Dei, verum etiam suam, dum facit divinam: ideo quòd non habeat voluntatem contrariam, animumque distinctum.

Ad hanc uni-formitatem omni studio quærendam, exhortatur nos Vir quidam admodum spiritualis, cujus oratio digna est quæ hoc Caput coronet: *Præteri*, inquit,

omne id quod comprehendere potes, atque omnem creaturam, & conquiesce in sola voluntate Boni tui incomprehensibilis & infiniti. Hanc amplectere atque ama, quomodocumque res eveniant: sive prospera sint, sive adversa, sive secunda, sive plena periculis. neque enim ad maiorem dignitatem potest anima pertingere, nec quidquam efficere illustrius, gloriosius, majus, aut delectabilius, quàm si hanc habeat cum Deo conformitatem & amicitiam, ut idem velit cum ipso. Benedictus sis, ô Deus meus, Conditor & vita omnium, quia tu Creator cum sis, & creatura, tu esse infinitum, & nos nihil ac miseria, pertingimus tamen ad tam sublimem supræmæ tuæ Bonitatis participationem, ut voluntate tecum & iudicio conveniamus. Ais, Domine, bonum istud esse? idem & nos dicimus Vis hoc? & nos volumus. Placétne tibi, ut ipsos viginti annos, in cruce & tentationibus, planè desolati persistamus? hoc quoque lubentes acceptamus. Vis nos abjici, contemni, persecutionem pati? nostrum itidem hoc votum est, tuoque arbitrio jucundè placidèque gubernamur. An verò errare hac ratione possumus, aut re quæpiã ad calum utili carere & destitui? A voluntate tam sanctâ & justâ, quàm est divina, quid mandari potest non justum, sanctum, & omnibus numeris perfectum?

perfectum?

perfectum? Ille tam liberalis ac munificus Deus, quid ab homine aliud exiget, quàm quod divitias ipsi pariat & thesauros immensos? Quæ monita dabit benignissimum Numen, nisi quæ misericordiam spirent & sapientiam infinitam? Quam nos viam docebit, præterquam securissimam & planissimam? Quale consilium dabit, nisi fidelissimum, & maximi ad vitam felicitatemq; nostram momenti? Quæ omnia ac singula cum adeò sint explorata, & certissima Christianæ fidei dogmata, extrahat omnem dubitationem posita, quanta nostra est insania, dum desideriis & voluntati propriæ obsequimur, divinam, qua in tuto nos atque extra omne periculum collocat, stolidè negligentes? Flagellet licet, castiget, mactet, sanet, tollat devotionem, aut tribuat, tractet ut mancipia, vel liberos, affligat aut delebat nos Deus: salva sunt omnia, & in ipso felicitatis portu navigamus, dummodo intus & in animis nostris illi probè consentientes, & cum voluntate ipsius usquequaque conformes, voluntatem propriam, malorum nostrorum omnium fontem & causam præcipuam, ex toto abnegemus, cum ad nihil illa serviat, præterquam ad destruendum id quod in nobis Deus efficit, & ad delenda inducendaq; ea, quæ in cor-
dibus

dibus nostris digito is suo inscripsit, atque ad divina illius voluntatis impudentissimè resistendum. (a)

^a Auro scribi merentur quæ de hac re pluribus hoc inclucat Nobilissimus in paucis Asceta Ludov. Blosius. Videsis illum in Tabella spirituali §.4. & 5. Margariti spirit. part. 4. §. 4. & 6. Scrinioli spirit part. ult. §.4. & in Consolatione pusilanimium, alibi que passim, ut alios taceam.

CAPVT XXX.

De Deiformitate & Vitâ Divinâ, quam Anima aliqua Sancta participant.

EX uni-formitate ista, & cum divina voluntate summâ, quam dixi, consensione Deiformitas nascitur Vitaque Divina. Sacrosancta namque & adoranda Majestas illa, quæ cælum terramque implet, iis qui puritatem hanc perfectionemque consecuti sunt, nomen suum communicare dignata est, apud Davidem dicendo: *Ego dixi, Dii estis, & filii Excelsi omnes,* (a) cui consonas in Evangelio suo Magister noster IESVS, ad Patrem conversus, Rogo, ait, *ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint.* (b) Arcto ad eò nexu cupiebat

^a Ps. lxxviii. v. 6. ^b Ioan. xvii. v. 21.